

DILLUNS / ANTONI DALMASES

Al principi tots són bons...

Parlo de fitxatges, és clar. I en parlo, cal aclarir-ho, des d'un punt de vista passat de moda: el punt de vista futbolístic. És a dir que sóc tan tocacampanes que ni considero l'aspecte econòmic, que és el que avui prima. No em nego a ser realista ni duré la contrària als qui afirmen, amb raó, que el futbol és un negoci exactament igual que ho són el tràfic de drogues, la política o l'explotació sexual (i fixeu-vos que no parlo de cap fàbrica, activitat o establiment productiu normal). No vull doncs, parlar del negoci i dels centenars de gàngsters de diferent pelatge que manegen i desmanegen el món de la pilota. No, només vull parlar de jugadors, d'individus que entren a formar part d'un equip provinent d'un altre i són posats en nòmina i cobren (molt!) per rendir defensant els colors de l'equip que els paga.

De bon principi, aquestes adquisicions desvetllen enormes expectatives i sovint comporten grans escàndols per infidelitat, que provoquen l'animadversió d'uns –els abandonats– i la passió exultant dels altres... Fins que aquests segons es veuen traïts i es produeix un altre traspàs. Sembla que això és llei de vida. Aleshores, el més habitual és intentar fer oblidar el que marca amb una nova adquisició. I a vegades funciona...

Tot això ve a compte, fent una ullada lleugera a aquest inici de temporada. Al principi, aquesta estranya espècie d'éssers de ment "peculiar" que són els periodistes esportius, maldaven per inventar (inventar és exactament tota, tota la feina que fan!) una pugna de comparacions ben elemental que consistia a valorar el passat (el que ja ha succeït) amb el futur (el que ningú no sap). I, és clar, tothom hi deia la seva i passaven l'estona d'aquella manera anodina que tant agrada als lectors de diaris esportius, que es pensen que són lectors perquè lletregen i memoritzen alineacions.

Però bé, deixem-ho. Jo no volia parlar d'aquesta discussió absurda que s'ha esvaït per inanició, sinó de la que ja comença a caure'ns al damunt, just començar la lliga: el suec llargarut "farà oblidar" (l'expressió és aquesta) el camerunès esvalotat? Perquè resulta que el negre elèctric era prepotent, conflictiu, envejós, buscabrega, insolent, "un gana" i jo què sé quantes coses més. No sé si són totes certes –algunes jo també les subscriuria– però marcava gols i ara sembla que ens vam treure de sobre una nosa... En canvi, diuen, el suec desgarbat ja ha fet

més gols a l'inici de la lliga que els que feia camerunès rampe-llut. I el troben simpàtic, col.laborador, sacrificat, bon minyó, educat, eficaç, humil, genial i etcètera. Ep! Que ningú no s'enganyi: jo també ho penso, això. Però els anys em frenen determinats entusiasmes, perquè: què passarà quan el gegant nòrdic sigui traspassat? En trauran els draps bruts perquè agraïm que se'l venguin?

Això ja va passar amb el Ronaldinho, que, al costat dels altres brasilers genials (el fugaç Ronaldo i l'autista Romário), era un tipus alegre, que encomanava ganes de viure, de jugar, de passar-ho bé –segurament perquè el comparàvem amb el Rivaldo, un tipus que era com un enterrament ambulat. El Ronnie, com li deien, feia aquella cosa amb els dits, espolsant-se les mans, aguantava la bola amb el clatell, feia passades amb l'esquena, llançava aquelles faltes... semblava que havíem adoptat la perfecció morena nascuda amb una pilota enganxada als peus. I de cop, tot van ser gresques, copes, embolics amb companyies que mai no s'han aclarit... Total, que li havia pujat el fum al cap i va acabar-se com el rosari de l'aurora... empès en bona part pel camerunès que ara ha fet mutis.

La conclusió és que al principi tots són bons, però cal mesurar l'entusiasme. Tots fan el seu paper de bon minyó. Aquell va assegurar que "correria com un negre per guanyar com un blanc" (frase gracioseta però rara...); aquest espigat d'ara fa petons a

l'escut (a part que sembla un jugador d'equip de debò, gens egoïsta), i aquell que sembla Jesucrist s'expressa amb difícil-losa llengua i gesticulació sòbria. El brasiler de la gresca ensenyava una rialla dentada que fins al cap d'uns anys no vam saber interpretar...

Total, el que deia: al principi, tots són bons. Mentrestant, l'equip organitzat per aquests tècnics sensacionals (miracles, fan!) rutila com una seda i, alerta!, bàsicament empès per gent de la casa. El Messi és boníssim, sí; però l'Iniesta ja té un monument a Londres. El Xavi mana com vol (potser d'aquí li va venir el rampell estrambòtic del "Viva España"). El Puyol no es cansa. El Busquets i el Pedro no desentonen, el porter segueix sense saber-la passar amb el peu, però tapa bé. I el Piqué, el Piqué!, aquest xicot marca, tapa, corre, fa gols, centra i riu! Suposo que no ens el traspassaran, aquest oi? Perquè em sembla molt que no en trobarien cap que el fes oblidar. Que ens duri, doncs!

*Una discussió
ja comença
a caure'ns
al damunt:
el suec
llargarut
"farà oblidar"
(l'expressió és
aquesta)
el camerunès
esvalotat?*